

Carl gillar att klä upp sig lita extra vid festligare tillfällen.

Maskara på fransarna.

Carl Carr klev ut ur garde

Många karlskogingar känner till honom från dykarklubben. Sedan i somras är Carl Carr, den före detta slipsklädde tjänstemannen på Bofors, nästan alltid Elenor Betina när han går ut på stan. Med maskara på ögonfransarna och med handväska på axeln.

– Hej! Välkomna!

Carl Carr möter upp i den gröntapetserade hallen.

– Häng av er!

Han har ett fast handslag, är för dagen klädd i vadlång, brun-beige kjol, strumpbyxor, en svart, långärmad polo. På fötterna har han skor med klackar, i öronsnibbarna sitter stenar.

Den röd-bruna peruken är kamrad i lugg och mittbena och spretar lite längst upp. Vid öronen kan man ana hans eget grånande hår.

Carl Carr, född 1933, växte upp i en högst

ordinär familj i Mariestad med mamma, pappa, tre yngre systrar och en yngre bror. Han minns ett samhälle fyllt av traditioner där ord som transvestit och homosexuell var skambelagda och aldrig nämndes.

– Det var en alldeles normal familj i alla avseenden, och jag var som andra ungdomar, berättar Carl som minns hur han ganska tidigt i livet upptäckte sin fascination för tjejkälder.

– Men det var inget jag gick och tänkte på.

Han gillade sina systrars kjolar och klänningar och nu, som vuxen, förstår Carl att han var transvestit redan då.

Carl har bott i villan intill Bregårdsskolan i ett 30-tal år. Rummen är färgstarka och personligt inredda. Han blandar gula, modernare soffor med en äldre byrå och gammaldags stolar. En stor, guldinramad spegel hänger på väggen i vardagsrum-

met tillsammans med mängder av konst. På golvet står gröna växter.

Här, i villan, har Carl, som numera bor ensam, levtt äkta familjeliv tillsammans med sin fru som gick bort för 15 år sedan och deras fyra gemensamma barn; tre söner och en dotter som inte längre bor kvar i Karlskoga.

Frun visste om hans intresse för kvinnokläder, men tyckte inte om det.

– Det var ju lite obekvämt på den tiden eftersom det inte fanns någon som helst acceptans utåt.

– Vi pratade inte om det, men det gjorde inte så mycket för det hade inte prioritet just då. Det fanns så mycket annat som var viktigt, som barnen och äktenskapet.

Vid sidan av familjelivet har Carl, som nu är pensionär sedan ett tio-tal år, haft alldeles vanliga jobb, i typiskt manliga branscher. Under 27 år som tjänsteman på kvalitetssidan på Bofors var det slips och

kavaj som gällde. Han har också jobbat som maskinbefäl vid Johnson lines handelsflotta, provningsingenjör på Motala verkstad och garantimaskinist på Lindholmens varv.

Carl har ett stort intresse för äventyrs-sporter, han gillar att skärmflyga och många karlskogingar känner till honom från dykarklubben där han varit aktiv i flera år.

Det var några år efter att Carl blivit änkeman som han började klä sig i kvinnokläder. Men endast hemma när han var ensam.

– ”Bara inte någon ringer på dörren nu” tänkte jag ofta när jag stod här i kjol, säger han.

Skuld känslorna har funnits där i många, många år.

– Det är så oerhört personligt och privat, jag var rädd för att bli avslöjad och att folk skulle ställa sig och peka på mig.

Foto: Stig Adolfsson

Rött på läpparna.

fakta

Transvestism

- En transvestit är en man eller kvinna som, för att må bra, mer eller mindre ofta klär sig i det motsatta könets kläder.
- Transvestism finns i hela världen i alla kulturer.
- En transvestit som inte tilläts leva ut sin personlighet upplever ofta en känsla av utanförskap.
- De flesta upplever redan vid 5-6-års ålder en stark känsla av att ha både något manligt och kvinnligt inom sig. Känslan förstärks senare genom puberteten och den vaknande sexualiteten. Ofta medför upptäckten andra känslor så som utanförskap, skuld och skam.
- Transvestiter är genomgående tillfreds med sitt biologiska kön och har inte för avsikt att på kirurgisk väg ändra på det.
- Transvestism är ett könsuttryck och har ingenting med sexuell läggning att göra. Transvestiter är rätt lika den övriga befolkningen: de flesta är heterosexuella, andra är bisexuella eller homosexuella.

Källa: Transvestitföreningen FPE-S

roben som Elenor Betina

Det helskägg han haft under alla år tror han egentligen var ett sätt att undertrycka sin längtan efter att klä sig och se ut som en kvinna.

– Det gick ju inte att sminka sig med det!

Även om Carl använt lite maskara på ögonfransarna och haft lite blått på ögonlocken när han gått ut på stan i Karlskoga var det först i slutet av sommaren som han verkligen kom ut ur garderoben som Elenor Betina och gick ut på stan i kjol, höga klackar, smink och peruk.

Då började han för första gången söka information på nätet om transvestiter – och upptäckte att bitarna föll på plats.

– Jag ringde upp mina barn och berättade. De tog det bra. De sa att ”är du lycklig så är vi också det”.

Numera har Carl en hel garderob med kvinnokläder. På galgar och i lådor trängs långa kjolar, byxor med kvinnligt snitt, blusar, klänningar, figursyddas tröjor, tro-

sor och tillhörande bh.

Han har örhängen, armband och halsband.

Och på ett bord i vardagsrummet finns sminket och den lilla runda handspegel. Där ligger foundation, rouge, läppenna, blå ögonskugga och maskara.

På Hudfixarn i Karlskoga har han fått en grundkurs i sminkning.

– Jag känner att det är jag som är det här, jag visar mig som den jag är.

Det är som om en stor tyngd har lyfts bort från Carls axlar nu när han öppnet vågar visa vem han är. Det är en lättnad att inte längre behöva hålla det hemligt – och att folks reaktioner varit så bra.

– Konstigt nog har ingen visat sin motvilja och haft synpunkter...

Maria Hellström

0586-72 13 37
maria.hellstrom@karlskogatid.se

Rouge på haka och kindben.